

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
НЯКОЙ ДРУГ ДА НЕ МИ
ХАРЕСВА КОТЕТО?**

chitanka.info

Да, разбира се, че е свободно, може да седнете. Е, има си хас, разбира се, че съм достатъчно голям... все пак навърших 10 миналата седмица. Въпреки че, ако питате мен, човек е пораснал тогава, когато започне да мисли като възрастен. В този смисъл аз съм голям, откакто станах на 6 и майка ми ме заряза. Ей така, просто реши, че вече не ѝ се занимава с деца и ме остави за осиновяване. Не, няма смисъл да ме съжелявате — в крайна сметка аз само спечелих от това. Нима вие бихте предпочели такъв живот за вашите деца: постоянен тормоз — както физически, така и психологически, ограничения, лишения и всевъзможни препятствия, изкуствено поставяни пред теб само и само за да удовлетвориш нечий болен мозък?...

Е, да, тя наистина беше болна, но това така или иначе не оправдава никого. Да сте чули сериен убиец да се измъкне от правосъдието с пледиране за временна невменяемост поради грип или остеопороза? А в края на краищата единствената разлика между серийните убийци и просмуканите със злоба майки е тази, че серийните убийци от време на време ги хващат. Майките от своя страна продължават да разливат отровназелената си злоба из целия свят, докато най-накрая смъртта не се смили над човечеството и не ги тикне в някой от многото си казани с врящо олио. О, да, олио, не смола — повярвайте ми, виждал съм... но това е една друга история.

Така или иначе съдбата явно много мрази шестгодишни деца, току-що зарязани от майките си, защото веднага запретна ръкави и се зае да запълни дупката в живота ми с нова, още по-префинена и закалена злоба, хитроумно замаскирана за пред света като майчина загриженост. Заподмятаха ме насам-натам из приемни семейства, докато накрая не започнах да забравям собственото си име: всяка една от мащехите ми ме наричаше с неин собствен епитет, всеки по-обиден и по-оригинален от предходния. Един от последните бе Онзи; спрях се на него, защото освен обидно анонимен бе и удобно анонимен. А аз се бях уморил да бъда психологическата боксова круша за гадните вещици. Искях просто да бъда никой. И да си почина от всичко.

А, котето ли? Радвам се, че ви харесва, господа. То е още съвсем малко — няма и годинка. Но тогава поредната ми „майка“ му хвърли мерника и трябваше двамата с него да се ометем. Нали ви харесва? Нямате нищо против котета, нали? Казва се Джери и вече може да яде и други неща, освен млечна попара. Свикнах го да...

О, не, господине, технически не съм бягал отникъде. Просто мащехата ми хвърли топа и аз вече не бях ничия собственост, затова просто тръгнах.

Та докъде бях стигнал?

А, до котето. Ама наистина ли ви харесва? Като че ли нещо се мръщите... Джери не е виновен, че се скубе, просто по този край е доста горещо, а той е свикнал на хладинка, затова... Джери ми е приятелче. Той е единственият, който остана до мен, когато онази вещица започна да ме ругае; всички останали се изнизаха, без да ме подкрепят. И предишните ми котета бяха така. Много ми е мъчно за тях. Ако бях разбрал за Нещото по-рано, може би щях да успея да ги защита...

А, благодаря ви много, господине, много сте добър. Къде е моята ли? Ми, доколкото си спомням, никога не съм имал носна кърпичка — мащехите ми тикаха по джобовете парчета вестник или салфетка: да съм се оправял както мога... Целият ми живот мина така, господине — мога да го опиша с четири думи: оправям се, както мога. Още когато първата ми приемна майка започна да ме тормози, си взех първото коте. Беше шарено, с костенуркова окраска и с бяла предна лапичка. Много беше сладко. Беше най-красивото коте в Дери, това мога да ви кажа със сигурност. Беше момиченце, затова я нарекох Линда. Дватамата с нея обикаляхме по града, шляехме се безцелно, просто за да не се прибираме в онзи змиярник, където злобата и проклетията бяха толкова концентрирани, че ако човек присвиеше очи, почти можеше да ги види — как се носят като лепкави сополи из въздуха, запушват очите, носа и гърлото ти така, че да не можеш нито да дишаш, нито да викаш от болка, нито дори да плачеш. А можете ли да си представите какво му е едно дете на 6–7 години, от което сте отнели възможността да плаче — единственото облекчение, което по милост е предоставено на децата?

Дъртата вещица от самото начало не хареса Линда. Гадна била, гледала я странно, искала да я одере (не че искаше, но дори и да искаше, бих я оправдал)... абе глупости от този род. После започна заяждането за космите. Винаги дъртите вещици се хващат първо за космите. Ще кажеш, че и техните вмирисани, некъпани, перхидролизирани коси не се скубят! Но не, винаги трябва да се правят изречения за космите... Спомням си, когато Вещица № 1 се

разсмърдя за космите, обърса ми два шамара, след което се зае да гони Линда, за да ошамари и нея, нещо в мен се пречупи. Спомням си, че бях толкова бесен, че чак по очите ми избиха неволни сълзи — не от мъка, не... от бяс, от безсилие, от самия факт, че децата сме толкова безсилни, че дори не може да защитим едно свое четирилапо приятелче от мухлясалата злоба на една вещица. Спомням си още, че присвих очи, за да изтекат сълзите по-бързо, защото цивренето не се одобрява от дъртите вещици. За тях емоцията е нещо, което трябва да се пази консервирано в буркани и отваряно единствено по време на латиносериалите.

Когато присвих очи, сякаш въздухът в стаята се промени: стана по-гъст, по-лепкав, по-... някак си по-крив, ако искате. Не мога да ви го обясня по-добре, господине. Виждали ли сте как сякаш самото време се изкривява, когато погледнете през току-що издишания дим от цигара? Ами нещо подобно беше — това е най-близкото сравнение, за което мога да се сетя. Помните ли как ви казах преди малко как човек едва ли не можеше да види злобата на мащехата ми? Е, тогава наистина я видях — яркочервени нишки, които струяха от слепоочията ѝ, пулсираха с болезнен вид, като на прясно възпален гноясал тумор, извиваха се като отровни змии и обгръщаха котето ми с псевдомайчинска прегръдка, която тровеше, задушаваше и убиваше. Много се изплаших. Не за дъртата — нея сигурно и атомна бомба не я ловеше, също като хлебарките. За Линда. Тя стоеше на средата на стаята, настръхнала, вдигнала предната си лапичка — онази, бялата — и изглеждаше толкова крехка и незащитна...

И тогава стана Нещото.

Веднъж гледах как по телевизията един плешив чичко се опитва да обясни научно какво се е случило на една от предишните дърти вещици. Чичкото нарече Нещото „посттравматична субпространствена материализация на психосоматичната енергия“. Дрън-дрън. Не разбрах и думичка от това; явно и чичковците от телевизията не можах да разберат нищо, защото му се подиграха и го изгониха. Нито съм материализирал нещо, нито пък когато и да било през живота си съм имал психосоматична енергия... даже не знам какво е това. Просто стиснах зъби, бесен от факта, че някой ми обижда котето. Тогава... тогава сякаш въздухът в стаята се огъна — като лист хартия или като

вестник, когато някой друг го държи, а ти искаш да прочетеш комикса на последната страница...

Пулсиращите гноясали върви се огънаха заедно с въздуха и обгърнаха главата на мащехата ми. За секунда очите ѝ пламнаха, косата ѝ настръхна като телена четка, а от прехапаната ѝ устна потече тънка струйка кръв. Явно не бях сбъркал и злобата ѝ наистина бе в промишлено количество. Линда изсъска и се скри под дивана. Аз издишах шумно и се загледах във вещицата. Тя тръсна глава, без да разбира какво се е случило току-що и изджафка някоя от поредните си обиди. Не ѝ се разсърдих. Не и този път. Беше ми страшно интересно какво ще стане.

Тя започна да оплешивява. Космите падаха от главата ѝ на снопчета, като слепнати пухчета от глухарче. Явно това бе пожелала да се случи на котето ми. И явно аз бях успял да обърна проклятието ѝ срещу самата нея.

Е, добре де, може и да не е било проклятие. Може първата ми мисъл — че това е просто злобата и проклетията, която по някакъв начин съм се научил да виждам — да е била правилна. Не знам. Но не ме и интересуваше. Вече имах начин да се защитавам.

Само дето бях подценил нивото на гадост у вещицата.

Една вечер се прибрахме с Линда след девет. Бяхме се разхождали из квартала, катерехме се по дървета, седяхме на пейки в парка и зяпахме минавачите... говорихме си... О, да, господа, когато цял живот никой не те слуша, когато не си се научил да говориш езика на мащехите (онзи с много „ремонт“, „тапети“ и прочие еснафщина из него), рано или късно се научаваш да говориш с единственото същество на този свят, което те разбира. С котката. Но май пак се отплеснах.

Когато се прибрахме, вещицата вдигна такъв скандал, че сигурно са я чули чак в Централен Мейн. Линда се стресна, изтръгна се от ръцете ми и тръгна да бяга в посока към кухнята, където прозорецът бе отворен и през него лесно можеше да се стигне до двора, а оттам до улицата, откъдето щях да я прибера, когато мръсницата спреше да беснее...

Но не бе достатъчно бърза.

И до ден-днешен не знам дали вещицата искаше да ѝ строши главата или просто ритна напосоки, а обувката ѝ с онези модерни

цигански тежки платформи свърши останалото. Единственото, което знам, е, че звукът, с който Линда умря, ще ме преследва още доста дълго време. И досега не мога да стоя безучастен в кухня, когато някой готви нещо с яйца. Звукът от трошенето ме кара да плача. Винаги.

Отначало даже не разбрах какво става, тъй като сълзите ми бликнаха на секундата и стаята и без това се виждаше като през орнаментно стъкло. След това обаче усетих, че явно Нещото (онова с огъването на вестника и така нататък) се случва отново, тъй като забелязах как вещицата странно се е подпряла на касата на кухненската врата. Вратът ѝ бе огънат настрани под странен ъгъл, единият ѝ крак се влачеше безжизнено по земята, очите ѝ горяха с онзи инфектиран блясък, а главата ѝ...

О, как се пръсна главата ѝ! Стоях очарован и гледах как дъртата вещица умира в страшни мъки. Първо забелязах лека вдлъбнатина в челото ѝ, след това дупките по почти оплешивялата ѝ глава станаха хиляди, като на топка за голф, челото ѝ тръгна да се усуква в една посока, а брадичката — в друга, от ушите ѝ закапа кръв, а зъбите ѝ започнаха да се пукат един по един, мятайки костни шрапнели из цялата кухня...

След това главата ѝ се пръсна. Парчета мозък опръскаха огледалото над мивката, шепа косми задръсти боклукомелачката, а останалите късчета от зъбите ѝ излетяха и се забиха в кухненското шкафче (бях учуден, че това са нормални, а не змийски зъби).

Улових се, че сълзите ми са пресъхнали, а аз самият се усмихвам широко. Беше ми харесало. Не знаех защо... но все пак тогава не знаех думата „справедливост“. Нямахте откъде да я знам.

Взех лопатата от гаража и зарових Линда в задния двор. Оставих вещицата да гние в кухнята — чух, че я били намерили след седмица, когато вътрешната ѝ смрад се била превърнала в напълно реална такава.

Оттогава насетне съм сменил доста приемни семейства. Нито една от вещиците не обичаше котета. Много от котетата ми умряха. Вещиците обаче ги последваха.

Вече пораснах. Научих се да контролирам правилно Нещото. След последната вещица (направо бе прекрасно как гръдният ѝ кош експлодира; звукът почти успя да заглуши онзи яйчен пукот в главата ми...) се заканих, че нито едно от котетата ми отсега нататък няма да

пострада. Вече мога да предвиждам злобата. Вече мога да я насочвам, преди да е наранила котетата ми.

Та, казвате, господа, някой от вас да не ми харесва котето?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.